

EUROPAPARLAMENTET

2004

2009

Plenarhandling

A6-0485/2008

8.12.2008

BETÄNKANDE

om den gemensamma fiskeripolitiken och fiskeriförvaltningens
ekosystemansats
(2008/2178(INI))

Fiskeriutskottet

Föredragande: Pedro Guerreiro

PR_INI

INNEHÅLL

	Sida
FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION	3
MOTIVERING	10
RESULTAT AV SLUTOMRÖSTNINGEN I UTSKOTTET	13

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS RESOLUTION

om den gemensamma fiskeripolitiken och fiskeriförvaltningens ekosystemansats (2008/2178(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av Förenta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982,
- med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2371/2002 av den 20 december 2002 om bevarande och hållbart utnyttjande av fiskeresurserna inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken¹ (GFP),
- med beaktande av kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens roll för att genomföra en ekosystemansats i havsförvaltningen (KOM(2008)0187),
- med beaktande av resultaten vid rådets möte (jordbruk och fiske) den 29 och 30 september 2008 om ovannämnda meddelande från kommissionen,
- med beaktande av artikel 45 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från fiskeriutskottet (A6-0485/2008), och av följande skäl:
 - A. I ett geografiskt område är alla levande organismer (människor, växter, djur och mikroorganismer), deras fysiska miljö (såsom jord, vatten och luft) och de naturliga cykler som håller dem vid liv, sammanlänkade med varandra.
 - B. Utveckling, samverkan och ändring inom sådana ekosystem har direkta och ofta oförväntade eller oförutsedda effekter på andra element både inom och utanför systemet. Även utveckling utanför systemet kan ha en omedelbar inverkan på systemet.
 - C. En ekosystemansats för fisket är för närvarande den bästa grunden för ett helhetsomfattande system för förvaltning och beslutsfattande som beaktar samtliga berörda aktörer och element, deras krav och behov, samt framtida konsekvenser för systemet och samverkan mellan systemet och övriga faktorer.
 - D. Fisket i vattnen i varje medlemsstats exklusiva ekonomiska zon (EEZ) är viktigt för deras självförsörjning och oberoende, särskilt när det gäller livsmedel.
 - E. Kunskapen om haven och de faktorer som påverkar dem är fortfarande begränsad, men ändå tillräcklig för att vi ska veta att många fiskbestånd, både kommersiella eller icke-kommersiella, är utfiskade inom EU och på andra håll. Detta beror på många olika faktorer, men i de flesta fall är den främsta orsaken överfiske.
 - F. Den vetenskapliga forskningen om fiskeresursernas hållbarhet förutsätter att alla antaganden som grundar sig på förutfattade meningar förkastas, vilket innebär att

¹ EGT L 358, 31.12.2002, s. 59.

ekosystemanalysen av fiskeresurserna är verkligt ekosystemisk endast om den grundar sig på vetenskapliga fakta.

- G. En sådan ekosystemansats måste vara dynamisk och flexibel då information ges och beslut fattas, eftersom nya vetenskapliga rön och samspel ständigt kan leda till att denna ansats måste anpassas.
- H. Allvarliga och oroväckande överträdelser av reglerna för den gemensamma fiskeripolitiken förekommer ofta, vilket även fastställdes i kommissionens meddelande KOM(2008)0670, trots försök att minska gemenskapens flotta.
- I. Bedömningen av fiskeresurserna är inriktad på vattnens hållbarhet, vilken är fundamental för fiskerinäringen och något som medlemsstaterna måste bevara.
- J. Fiskeripolitikens huvudsyfte, som alla stater som deltog i världstoppmötet för en hållbar utveckling i Johannesburg 2002 var överens om, är maximal hållbar fångst.
- K. Fiskerinäringens kraftigt minskade avkastning beror på att många fiskbestånd med kommersiellt värde fiskats ut, något som gjort det nödvändigt att belägga fiskeriaktiviteterna med restriktioner, att priserna i första ledet har stagnerat/minskat, samt att produktionsfaktorerna (diesel och bensin) har ökat lavinartat, något som slår hårdare mot länder där dessa kostnader är högre, särskilt på grund av bristen på stödåtgärder i denna näring, jämfört med dem som vidtagits i andra länder.
- L. Kommissionen har lagt fram ett förslag om att börja diskutera en eventuell reform av den gemensamma fiskeripolitiken.
 - 1. Europaparlamentet välkomnar ovanstående meddelande från kommissionen och betonar behovet av detta initiativ som en grund för att garantera en utredning av fiskeresurserna på ett sätt som skapar hållbara sociala, ekologiska och ekonomiska villkor.
 - 2. Europaparlamentet understryker att en sådan ekosystemsansats för fiskeriförvaltning kommer att bidra till ett dynamiskt och flexibelt system för förvaltning, ömsesidigt lärande och forskning för att omfatta ytterligare variabler som kan uppstå ur faktorer eller influens som är oförutsedda eller andra vetenskapliga discipliner i framtiden.
 - 3. Europaparlamentet uppmanar i detta sammanhang kommissionen att i sitt förslag inbegripa metoder och verktyg som möjliggör ömsesidigt utbyte av information, uppgifter och en fortsatt inlärningsprocess för alla aktörer, så att alla kan vidareutveckla ekosystemansatsen i syfte att visa och bevisa vilken nytta den har för alla.
 - 4. Europaparlamentet påminner om att fiskerinäringen är en verksamhet av yttersta vikt när det gäller att försäkra människan med föda och garantera hennes överlevnad, vilket parlamentet anser bör vara det huvudsakliga målet för all fiskeripolitik.
 - 5. Europaparlamentet fäster uppmärksamheten på fiskesektorns stora ekonomiska, sociala och kulturella betydelse i vissa kustsamhällen i EU.

6. Europaparlamentet understryker att den gemensamma fiskeripolitiken måste främja en modernisering och en hållbar utveckling av fiskerinäringen som dels gör den socioekonomiskt möjlig och ger hållbara fiskeresurser, och dels garanterar livsmedelssäkerhet, allmänhetens självförsörjning av fisk och livsmedel, bibehålla arbetstillfällena och förbättrade livsvillkor för fiskare.
7. Europaparlamentet menar att man inom all fiskeripolitik måste ta hänsyn till flera olika dimensioner – sociala, ekologiska och ekonomiska –, vilket kräver ett integrerat och balanserat synsätt som är oförenligt med en uppfattning som rangordnar dem enligt en i förväg fastställd prioriteringsordning.
8. Europaparlamentet betonar att den gemensamma fiskeripolitiken, med hänsyn till dess mål, inte får underordnas annan fastställd gemenskapspolitik. Den senare bör tvärtom bevara fiskeripolitikens mål och göra dem till sina.
9. Europaparlamentet understryker att ett kustområdes hållbara utveckling kräver en bedömning av samverkan mellan områdets ekologiska, naturliga och mänskliga beståndsdelar, och att de fiskeverksammas livskvalitet gynnas. Parlamentet betonar att en fiskeripolitik måste utgå från principen om det ömsesidiga beroendet mellan fiskesamhället och hållbarheten hos det ekosystem det tillhör.
10. Europaparlamentet betonar därför att det är nödvändigt att erkänna det småskaliga kustfiskets och det icke-industriella fiskets särskilda egenskaper och betydelse.
11. Europaparlamentet understryker därför att strävan att tillfredsställa varje medlemsstats livsmedelsbehov, att bevara livskraften i den strategiskt viktiga fiskerinäringen och i fiskesamhällen och att garantera de marina ekosystemens hållbarhet inte är oförenliga mål.
12. Europaparlamentet anser att det också bör fastställas ett tak för hur många dagar fiskarna får vara ute till havs för att bevara fiskbestånden internationellt sett.
13. Europaparlamentet betonar att införandet av en ekosystemansats av havsförvaltningen med nödvändighet kräver tvärvetenskapliga och sektorsövergripande åtgärder bland de olika åtgärder och politiska riktlinjer som påverkar de marina ekosystemen – åtgärder som är mer långtgående och ligger före den fastställda fiskeripolitiken –, annars går det inte att uppnå de uppställda målen.
14. Europaparlamentet understryker behovet av att studera och vidta åtgärder avseende många olika faktorer som i hög grad påverkar de marina ekosystemens hållbarhet och fiskeresursernas tillstånd och därmed fiskerinäringen, som till exempel föroreningar i kustområden och ute till havs, utsläpp från industrier och jordbruk, ändring av vattendrags flöden, bottenskrapning, hamnverksamhet, marina transporter och turism.
15. Europaparlamentet understryker att det förekommer stora skillnader mellan de olika havsområdena och deras respektive fiskeresurser, samt mellan de olika flottorna och deras fiskemetoder och deras påverkan på ekosystemen, vilket kräver diversifierade och specifika fiskeförvaltningsåtgärder, såsom teknisk anpassning av nät, stängning av vissa fiskeområden och minskade fiskeriansträngningar som anpassas till varje enskilt fall.

16. Europaparlamentet insisterar på behovet av att tillämpa stöd- eller ersättningsmekanismer för de fiskare som drabbas av fleråriga återhämtnings- och förvaltningsplaners ekonomiska och sociala återverkningar, liksom på behovet av skyddsåtgärder för ekosystemen.
17. Europaparlamentet understryker att den med nödvändighet progressiva tillämpningen av en global, tvärvetenskaplig och sektorsövergripande förvaltning av den marina miljön kräver bättre och mer djupgående vetenskaplig kunskap för att garantera att de åtgärder som vidtas grundar sig på vetenskapliga fakta.
18. Europaparlamentet anser att kommissionen måste ta med fisket i en sektorsövergripande plan för att bevara havsmiljön i enlighet med bestämmelserna i ramdirektivet¹ om en marin strategi som är en av miljöpelarna i den nya europeiska havspolitikerna.
19. Europaparlamentet understryker att den fiskevetenskapliga forskningen är ett viktigt verktyg för fiskeriförvaltningen. Den är oundgänglig för att identifiera de faktorer som påverkar fiskeresursernas uppkomst, för att göra en kvantitativ bedömning av dem och utarbeta modeller som kan förutsäga deras uppkomst, men också för att förbättra fiskemetoderna, fartygen och fiskarnas arbetsvillkor och säkerhet i samklang med de senares kunskap och erfarenhet.
20. Europaparlamentet föreslår att det görs vetenskapliga studier för att identifiera omfördelningen av de marina arter som fiskas utgående från den senaste tidens ändringar av vattnets fysiska och kemiska parametrar till följd av klimatförändringen. Parlamentet anser att dessa studier bör tjäna som grund för att omformulera gällande återhämtningsplaner för vissa bestånd, såsom är fallet med återhämtningsplanen för kummel och havskräfta utanför den Iberiska halvön.
21. Europaparlamentet anser att det är nödvändigt att ta fram forskningsprojekt för vattenbruk för att plantera ut de mest hotade arterna.
22. Europaparlamentet anser i detta sammanhang att det är nödvändigt att investera i att utbilda arbetskraft, göra adekvata ekonomiska medel tillgängliga och främja samarbete mellan medlemsstaternas olika offentliga organ.
23. Europaparlamentet betonar att den vetenskapliga forskningen måste ta hänsyn till fiskeriverksamhetens sociala, ekologiska och ekonomiska beståndsdelar och anser att det är viktigt att utvärdera fiskeriförvaltningens olika system och instrument för sysselsättningen och avkastningen i fiskesamhällena.
24. Europaparlamentet betonar att fiskeriförvaltningens första och huvudsakliga uppgift, som är en näring som exploaterar en självförnyande resurs, består i att direkt eller indirekt kontrollera de totala fiskeansträngningarna för att på så vis uppnå målen från ovannämnda toppmöte i Johannesburg 2002.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/56/EG av den 17 juni 2008 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (Ramdirektiv om en marin strategi) (EUT L 164, 25.6.2008, s. 19).

25. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att se över det nuvarande systemet med total tillåten fångstmängd och kvoter som det främsta verktyget för att förvalta havsresurser samt dess funktion i ljuset av de gällande fiskebegränsningarna.
26. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att studera och föreslå öppnare system för övervakning och kontroll av lossning av fiske, illegala fångster och kassering av oönskade fiskar.
27. Europaparlamentet anser att de åtgärder som nämns ovan är viktiga för att behöriga vetenskapliga organ ska kunna utvärdera fiskeresurserna på korrekt sätt.
28. Europaparlamentet erkänner att fiskeriförvaltningens nu befintliga instrument, som grundar sig på totala tillåtna fångstmängder (TAC), direkt kontrollerar fångsten och indirekt fiskeansträngningarna. Parlamentet understryker dock att det är nödvändigt att kontrollera fiskeansträngningen så att metoden ska fungera mer effektivt. Parlamentet uppmanar kommissionen att studera olika instrument för förvaltning av fiskeresurserna och samtidigt komma ihåg att de instrument som nu finns inte kommer att ändras eftersom det inte finns något alternativ som garanterar ett mer ändamålsenligt utnyttjande av fiskeresurserna.
29. Europaparlamentet understryker att fördelningen av TAC på flottor och fiskemetoder, när det gäller principen om relativ stabilitet, är varje medlemsstats exklusiva behörighet, och menar att hänsyn måste tas till typ av fiskeredskap (trålning m.m.) och respektive fångst vid kvotfördelningen i varje medlemsstat.
30. Europaparlamentet uttrycker sin djupa oro för eventuella ändringar av den gemensamma fiskeripolitiken som skulle innebära en koncentration av fiskeaktiviteterna, särskilt i fråga om rätten till resurserna.
31. Europaparlamentet betonar att minskade fångstkvoter koncentrerade på några operatörer inte nödvändigtvis behöver innebära att fiskeansträngningarna minskar, men att exploateringen av fiskeresurserna blir koncentrerade.
32. Europaparlamentet välkomnar den positiva diskrimineringen av stöd till förnyelse av flottan i vissa yttersta randområden i EU och anser att det är viktigt att detta stöd hålls kvar efter den nuvarande budgetplanen för 2007–2013 för att det även efter denna period ska vara möjligt att garantera ett hållbart fiske som respekterar miljön.
33. Europaparlamentet anser att det är viktigt att behålla undantaget för tillträde till territorialvatten, till minst tolv sjömil, som ett sätt att främja de kustnära marina ekosystemens hållbarhet, de traditionella fiskeaktiviteterna och fiskesamhällellenas överlevnad, och vill att detta undantag ska bli permanent.
34. Europaparlamentet vill att de exklusiva ekonomiska zoner som avser de yttre randområdena permanent betraktas som ”område för exklusiv tillgång”, för att de marina ekosystemen, fiskeaktiviteterna och lokala fiskesamhällena ska bli hållbara.
35. Europaparlamentet anser att det är olämpligt att mäta alla fiskeansträngningar på ett och samma sätt, utan att hänsyn tas till olika slags fiskeflottor och fiskeredskap, och anser att

hänsyn måste tas till olika fiskarter, fiskeredskap och den påverkan fångsterna av varje fiskart har på vattnen vid kontrollen av fiskeansträngningarna.

36. Europaparlamentet anser att betoningen av kvot/dag för fiskeansträngningarna endast blir meningsfull då det handlar om trålning. I övriga fall är den meningslös.
37. Europaparlamentet anser att de rumsliga begränsningarna (avgränsade eller skyddade områden, till exempel skyddade marina områden) kräver ett tvärvetenskapligt underlag som stöder dem, särskilt i fråga om de olika aktiviteternas och faktorernas faktiska effekt på ekosystemen och begränsningarnas faktiska fördelar, vilket omfattar djupgående specifika studier av deras miljöpåverkan och socioekonomiska effekt för fiskesamhällena.
38. Europaparlamentet konstaterar att begränsningen av fiskekapaciteten i huvudsak har skett med hjälp av fartygsskrotning, men att detta inte har tillämpats lika i alla medlemsstater, och understryker därför att hänsyn måste tas till redan genomförd minskning av fiskeansträngningar vid anpassning av de olika inhemska flottorna till fiskeresurserna.
39. Europaparlamentet anser att det är olämpligt och oberättigat att driva en politik som uppmuntrar en urskillningslös fartygsskrotning utan hänsyn till flottornas beskaffenhet, fiskeresurser, varje medlemsstats konsumtionsbehov och dess socioekonomiska betydelse.
40. Europaparlamentet anser därför att en av de främsta uppgifterna på fiskeriförvaltningens område är att vetenskapligt utvärdera om det finns överdimensionerade fiskeflottor och överexploaterade fiskeresurser, och vilka de i så fall är, för att kunna vidta lämpliga och specifika åtgärder.
41. Europaparlamentet noterar att det när det gäller försiktighetsmetoden i fiskeförvaltningen i rådets förordning (EG) nr 2371/2002 sägs följande: ”Avsaknaden av tillförlitliga vetenskapliga rön får inte tas som intäkt till att skjuta upp eller avstå från att vidta förvaltningsåtgärder för att bevara målarter, därmed förbundna arter eller arter som är beroende av dessa samt deras livsmiljö”.
42. Europaparlamentet framhåller vikten av kontroll av fiskeriförvaltningen, vilken är medlemsstaternas befogenhet.
43. Europaparlamentet vill ha stöd till medlemsstaternas upprättande och modernisering av ordentliga övervakningsmedel för tillsyn och kontroll av de exklusiva ekonomiska zonerna, med tanke på kampen mot olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (IUU), en förstärkning av sjösäkerheten och bevarande av de marina ekosystemen.
44. Europaparlamentet anser att det är viktigt att tillämpa redan beslutade åtgärder mot IUU-fiske och ber medlemsstaterna att stärka sina kontrollmekanismer.
45. Europaparlamentet ber kommissionen att föreslå åtgärder för att få samma villkor att gälla för importerade fiskeprodukter, som saluförs på den inre marknaden, som dem som gäller för fiskeprodukter från medlemsstaterna.
46. Europaparlamentet framhåller behovet av att ständigt förbättra fiskeredskapen och deras selektivitet, vilket är viktigt för att kunna reducera bifångster och deras påverkan på

miljön. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att utveckla konkreta politiska instrument för att sporra fiskarna att göra sitt allt för att begränsa sina bifångster så mycket som möjligt.

47. Europaparlamentet menar att införandet av industriella trålningsredskap har gett upphov till ökad fiskerelaterad dödlighet, vilket har gjort det nödvändigt att kontrollera denna fångstmetod separat, till exempel genom att behålla de gränser som gäller för fiskeområde (närhet eller avstånd till kusten).
48. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att främja ett mer ekologiskt fiske, bland annat med hjälp av mer selektiva fiskeredskap som kan minska oönskad fångst och bränsleförbrukningen under fisket.
49. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att så mycket som möjligt påskynda den ekologiska certifieringen av fisket i syfte att främja ett renare fiske som i större utsträckning beaktar miljön.
50. Europaparlamentet understryker att fiskerinäringens medverkan vid definitionen, tillämpningen och utvärderingen av den gemensamma fiskeripolitikens åtgärder är fundamental för att kunna införa mer adekvata och effektiva politiska riktlinjer.
51. Europaparlamentet betonar att de regionala rådgivande nämnderna kan spela en viktig roll i den gemensamma fiskeripolitikens beslutsprocess, under förutsättning att de involverar fiskare och forskare som har ansvar för utvärderingen av fiskeresurserna, och anser att nämnderna måste vara lämpligt finansierade.
52. Europaparlamentet understryker att samarbete med flottor utanför gemenskapen som fiskar på gemensamt vatten bör öka inom ramen för regionalpolitiken och en god grannskapspolitik för att garantera beståndens fortlevnad.
53. Europaparlamentet insisterar på behovet av att stödja de fiskargrupper och yrkesorganisationer som vill dela ansvaret att tillämpa den gemensamma fiskeripolitiken (gemensam förvaltning).
54. Europaparlamentet vill ha en mer decentraliserad gemensam fiskeripolitik, som medger fiskarnas, deras företrädarorganisationers och fiskesamhällenas medverkan i större utsträckning i den gemensamma fiskeripolitiken och fiskeriförvaltningen, samtidigt som den garanterar att miniminormer uppfylls som är konsekventa i hela gemenskapen.
55. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen och de nationella parlamenten.

MOTIVERING

Kommissionens meddelande om den gemensamma fiskeripolitikens roll för att genomföra en ekosystemansats i havsförvaltningen ingår i de initiativ som kommissionen lägger fram för att inleda en debatt om en eventuell reform av den gemensamma fiskeripolitiken före 2012.

När det gäller de många varierande och komplexa frågor som kommissionen ställer anser föredraganden att det är viktigt att understryka några väsentliga aspekter.

Fiskerinäringen är en verksamhet av yttersta vikt för att förse människan med föda och garantera hennes överlevnad vilket är all fiskeripolitikens huvudsakliga syfte. Därför måste betydelsen av fisket i medlemsstaternas exklusiva ekonomiska zoner för deras självförsörjning och oberoende understrykas, särskilt i fråga om livsmedel.

En fiskeripolitik måste sätta fångsten av fiskeresurserna i första rummet, utan att glömma föregående och efterföljande näringsled och den mycket viktiga vetenskapliga forskningen, särskilt utvärderingen och planeringen av fångsterna och fiskeresursernas biomassa.

Med andra ord är en fiskeripolitik inte, och får inte vara, en politik avsedd för haven eller den marina miljön. Havspolitikerna bör ge företräde åt haven på samma sätt som fiskeripolitiken gör det åt fiskeriet. Förutom detta måste man alltid beakta de vetenskapliga resultaten i stället för att förlita sig på gissningar grundade på förutfattade meningar om att fisket är orsaken till systemens ohållbarhet. Förslaget om en ekosystemanalys av utvärderingen av fiskeresurserna kan godtas om det grundar sig på vetenskapliga fakta om vattnens hållbarhet och tar hänsyn till de många olika faktorer vid sidan av fiskeriet som påverkar ekosystemet.

Det är viktigt att understryka att den gemensamma fiskeripolitiken måste främja en modernisering och en hållbar utveckling av fiskerinäringen som dels gör den socioekonomiskt möjlig och ger hållbara fiskeresurser, och dels garanterar livsmedelssäkerhet, allmänhetens självförsörjning av fisk och livsmedel, bibehållna arbetstillfällen och förbättrade livsvillkor för fiskare.

Hänsyn måste vidare tas till att den kraftigt minskade avkastningen beror på fiskeaktiviteternas inskränkningar och att priserna i första ledet har stagnerat/minskat, samt att produktionskostnaderna (diesel och bensin) har ökat lavinartat.

Fiskeripolitiken förutsätter att hänsyn tas till många olika dimensioner – sociala, ekologiska och ekonomiska – vilket kräver ett integrerat och balanserat synsätt, oförenligt med den rådande uppfattningen om en i förväg fastställd prioriteringsordning. Detta innebär att fiskeripolitiken inte får vara underordnad någon annan gemenskapspolitik – det som snarare krävs är att den senare bevarar och integrerar fiskeripolitikens mål.

En fiskeripolitik måste utgå från antagandet om det ömsesidiga beroendet mellan fiskesamhällenas välbefinnande och hållbarheten hos de ekosystem i vilka de ingår, bland annat genom att erkänna det småskaliga kustfiskets och det icke-kommersiella fiskets särskilda egenskaper och betydelse.

Ett införande av en ekosystemansats i havsförvaltningen kräver med nödvändighet tvärvetenskapliga och sektorsövergripande åtgärder bland de olika åtgärder och politiska riktlinjer som påverkar de marina ekosystemen – åtgärder som är mer långtgående och kommer före dem som fastställts för fiskerinäringen, annars går det inte att uppnå de uppställda målen.

Det är för övrigt nödvändigt att erkänna att det finns stora skillnader mellan de olika marina områdena och de resurser som finns i dem, de olika fiskeflottorna och fiskeredskapen och deras effekt på ekosystemen, vilket kräver varierande fiskeriförvaltningsåtgärder, specifika och anpassade till varje fall, som vid behov ersätter fiskarna för uppkomna socioekonomiska följder.

Fiskeriförvaltningens första och främsta uppgift, som ju är en näring som exploaterar en självförnyande resurs, består i att (direkt eller indirekt) kontrollera de totala fiskeansträngningarna så att de begränsas till maximal hållbar fångst.

Fiskeriförvaltningens befintliga instrument, som grundar sig på totala tillåtna fångstmängder (TAC), anses hittills vara den bästa metoden för att kontrollera de totala fiskeansträngningarna, i så måtto att den direkt kontrollerar fångsten och indirekt fiskeansträngningarna.

Fördelningen av TAC per flotta och fiskeredskap, när det gäller principen om relativ stabilitet, är varje medlemsstats exklusiva behörighet.

Det är mycket viktigt att medlemsstaterna utövar sitt självbestämmande över sitt territorium, inklusive de tolv sjömilens territorialvatten – som, i förhållande till dess geografiska beskaffenhet, kan utökas – och ger sina inhemska flottor rätten till självbestämmande, med förbehåll för befintliga mellanstatliga överenskommelser.

På samma sätt är det viktigt att de exklusiva ekonomiska zoner som avser de yttre randområdena permanent betraktas som ”område för exklusiv tillgång”, för att de marina ekosystemen, fiskeaktiviteterna och de lokala fiskesamhällena ska bli hållbara.

I den meningen kan man med oro se på de förslag som gäller tillträdet till resurserna och som syftar till att införa ett system med överföringsbara individuella kvoter, vilket medför en koncentration av fiskeaktiviteterna och enskildas tillägnande av fiskerättigheter.

När det gäller fiskeansträngningarna bör det påpekas att alla inte bör mätas efter samma mått – hänsyn måste tas till de olika fiskemetoderna och fiskeredskapen och till den biologiska mångfalden.

När det gäller de rumsliga begränsningarna (avgränsade eller skyddade områden, till exempel skyddade marina områden) är det viktigt att påpeka att det krävs ett tvärvetenskapligt underlag som stöder dem.

Vidare är det viktigt att understryka att det är olämpligt och oerättigt att driva en politik som uppmuntrar en urskillningslös fartygsskrotning utan hänsyn till flottornas beskaffenhet, fiskeresurser, varje medlemsstats konsumtionsbehov och dess socioekonomiska betydelse.

Därför är det nödvändigt att vetenskapligt utvärdera om det finns överdimensionerade fiskeflottor och i så fall vilka de är och vilka fiskeresurser som är överexploaterade.

Slutligen måste det understrykas att det är mycket viktigt att låta fiskerinäringen medverka vid definitionen, införandet och utvärderingen av den gemensamma fiskeripolitikens olika åtgärder.

RESULTAT AV SLUTOMRÖSTNINGEN I UTSKOTTET

Antagande	2.12.2008
Slutomröstning: resultat	+: 17 -: 3 0: 0
Slutomröstning: närvarande ledamöter	Stavros Arnautakis, Elspeth Attwooll, Niels Busk, Luis Manuel Capoulas Santos, David Casa, Emanuel Jardim Fernandes, Carmen Fraga Estévez, Ioannis Gklavakis, Pedro Guerreiro, Ian Hudghton, Heinz Kindermann, Willy Meyer Pleite, Rosa Miguélez Ramos, Philippe Morillon, Seán Ó Neachtain, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Margie Sudre
Slutomröstning: närvarande suppleanter	Raül Romeva i Rueda, Thomas Wise